

forbruget er stigende, hvad der er sundt og godt i alle Maader. Den ærede Finansminister sagde ganske vist, at der skulde ikke være Moral i en Toldlov, og jeg var enig med ham deri i den Sammenhæng, hvori han udtalte det. Men en vis politisk Moral maatte der gerne være i en Toldlov og en god, demokratisk Moral, en Del Sundhed og sund Sans maatte der ogsaa gerne være deri. Men jeg kan ikke finde nogen sund Sans eller god Mening i at merbeskatte Frugt. Jeg har under Ophold i Paris og Hamborg navnlig i Efteraarsmaanederne glædet mig over, hvor billigt man f. Eks. kunde købe Vindruer. De kostede kun 15—20 Øre Pundet paa Hamborgs Gader. Det var ganske vist ikke de allerfineste Druer; men det var dog en god, sund og velsmagende Frugt. Og nogen sundere, herligere Ret end friske Vindruer kan der ikke tænkes. Der kan man altsaa købe dem for 10—15 Øre Pundet, men her maa vi give 50—60 Øre for dem. (*Afbrydelse: 1 Kr.*) Ja, for de særlig gode. Men man er dog nu gennem den stigende Indførsel af Vindruer, særlig af Rhinvindruer, her til Landet i de senere Aar kommen saa vidt, at man her i Byen kan faa dem for 50—60 Øre Pundet. Det er dog alligevel et Fremskridt. Her se vi, hvorledes Begrebet Luksus skifter i Tidernes Løb. Jeg mindes blot fra min Barndom, at den Gang kunde man næsten ikke tænke sig, at nogen kunde spise Vindruer undtagen ved festlige Lejligheder, hvor de fandtes paa den rige Grosserers Bord. Selv kun at smage en eneste Vindrue var noget, man næsten ikke kunde tænke sig; det var en virkelig Luksus den Gang. Nu ere vi dog komne saa vidt ved den stigende Import af Vindruer, ved Samfærdselsmidlernes Forbedring osv., at nu kunne Vindruer ogsaa købes af Folk, som ikke høre til de særlig velstillede, for 50—60 Øre Pundet, selv om det naturligvis ikke er de allerbedste Druer. Nu vil man forøge Tolden paa Vindruer fra 14 Skilling, tror jeg det er, til 35 Øre pr. Kilo, altsaa en ikke ganske ringe Forhøjelse, medens det eneste fornuftige vilde være at afskaffe denne Skat af 14 Skilling, thi da vilde man kunne naa til, naar man trækker Tolden fra de 50—60 Øre, ogsaa paa Københavns Gader og i vore Frugthandleres Butikker, at kunne købe denne herlige Frugt til omtrent samme Pris, som man kan købe den paa Hamborgs og Paris' Gader paa denne Aarstid. Det var denne Vej, en demokratisk Toldlov skulde

gaa, men denne Toldlov gaar den stik modsatte Vej.

Jeg vil gerne føje min Henstilling til de mange andre Henstillinger, der ere fremsatte, om i saa høj Grad som muligt at gaa over til en Værditold. Den Henstilling, som vort Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) allerede foreleden rettede til Regeringen om endnu en Gang at undersøge, om ikke Værditolden kunde indføres paa et adskilligt større Omraade, bl. a. ogsaa paa Tobak, besvarede Ministeren jo med, at han vilde lade en saadan Undersøgelse foretage (*Afbrydelse af Finansministeren*), eller han har ladet den foretage. Jeg er overhovedet ligesom min ærede Partifælle og vi Socialdemokrater i det hele taget en Modstander af en Forhøjelse af Tolden paa en hvilken som helst Vare, altsaa ogsaa af Raastoftolden paa Tobak. Men skulde man overhovedet kunne tænke sig en forhøjet Told paa Tobak, saa maatte dog Forudsætningen være, at det blev en Værditold. Hvis Finansministeren ved sin Undersøgelse kom til det Resultat, at en Værditold paa Tobak ikke kunde gennemføres, saa synes jeg, at det maatte føre til, at en Tobakstold ifølge Venstres, ifølge Flertallets hele Stilling i det hele taget vilde være umulig, thi man kan dog ikke lade „Soldatens Fryd til fire“, „Petum optimum“, og hvad de Sorter nu alle hedde, blive fordyrede i samme Grad som den fineste Havannatobak igennem Tolden. Jeg haaber, at Husmændene ogsaa ville virke her. Husmanden er jo ved at blive en fremragende Person — glædeligvis er han ved at vokse op til at faa Vægt i det danske Samfund og i dansk Politik. Jeg haaber, Husmændene ville virke her, for det, der sker her ved denne Toldlov, er paa mange Punkter netop en Beskatning af Husmandens Forbrug. Det er allerede sagt om Husmandens Hakke, Skovl og Spade, og man kunde med Rette sige, at gennem denne Toldlov beskattes Husmandens Arbejdsdag mere end Kompromis'et af 1897 gjorde det. Det er imidlertid ikke blot Husmandens Arbejdsdag, der beskattes, ogsaa hans *Aftenhvile* vil man beskatte, man vil beskutte ham, naar han ved Aftenstid sætter sig udenfor sin Dør, træt af Dagens Anstrengelse, og ser Solen gaa ned, medens han sidder og ryger sin billige Pipe Tobak. Man vil beskutte hans Arbejdsdage, og man vil beskutte hans Festedage, hans sjældne Festedage — det ærede Medlem for Hornslet (N. P. Jøn-